

Zendingsberichten

Volwassenen

2016-Q3

YOUTH & ADULT
MISSION

2016 - QUARTER 3 - EAST-CENTRAL AFRICA DIVISION

www.AdventistMission.org

De bezoekende anglicaanse aartsbisschop keek nauwelijks naar de voor hem geknielde priester toen hij zijn vinger in een schaal met as stopte en een klein kruis op het voorhoofd van de priester schilderde. Het was Aswoensdag, en wij voelden ons vereerd met het bezoek van zo'n belangrijke kerkbeambte in zuid Soedan. Maar toen het mijn beurt was om neer te knielen, ging ik niet naar voren. Mijn medepriesters drongen aan dat ik ging knielen en het kruis zou ontvangen, maar ik weigerde. In al mijn jaren als een priester in Soedan heb ik nooit een verwijzing naar zo'n dienst in de Bijbel gevonden. En aangezien het niet in de Bijbel staat vond ik dat ik niet kon deelnemen.

De aartsbisschop rapporteerde mijn acties aan de kerk die actie ondernam. Binnen twee dagen werden een andere priester en ik van onze posities gehaald voor het weigeren van het askruis. Tien jaar van toegewijde dienst aan de kerk werd als stof onder onze voeten. De oudsten van de 17 kerken die ik had geleid, werden geroepen en bevraagd. Ieder van hen die loyaal aan mij was, werd ontslagen van hun kerktaken. Voordat het stof daalde, werden 82 mensen – van kerkleiders tot onschuldige leden uitgesloten van kerkfuncties of lidmaatschap.

Ik was diep geschokt. *Wat heb ik gedaan dat zo'n bedreiging was voor mijn kerk?*, vroeg ik mij af. Het werd mij verboden om de kerk binnen te gaan die ik recentelijk leidde. Enkele kerkleden waren bang dat als zij tot mij spraken, zij weggestuurd zouden worden. Geleidelijk aan hoorde ik dat niet iedereen gelukkig was met wat er was gebeurd.

Ik moest de waarheid weten over God, de waarheid die resulteerde in mijn ontslag. Ik besteedde uren per dag om de bijbel te bestuderen, om te zoeken naar Gods waarheid. Enige tijd later kwam Solomon, een verre neef, mijn familie bezoeken. Het gesprek ging naar geestelijke zaken en ik vroeg hem over zijn geloof. Solomon vertelde me dat hij een zevendedags-adventisten was. Later piekerde ik over wat Solomon had gezegd over de sabbat.

Ik had eerder over sabbatvierders gehoord, maar ik dacht dat zij net als Joden waren en niet in Jezus geloofden. Ik herinnerde me dat ik tijdens mijn studie aan het seminarium aan de priester had gevraagd waarom de heilige dag was veranderd van zaterdag naar zondag. Maar hij kon me geen bevredigend antwoord geven. Enkelen zeiden dat Jezus de verandering had gemaakt; anderen zeiden dat het was veranderd om Jezus te eren, die op zondag uit de dood was opgestaan. Deze antwoorden waren niet voldoende.

Word volgende week vervolgd.

De vraag over sabbat en zondag kwam opnieuw boven. Was de sabbat nog steeds van waarde? Zo ja, waarom hielden de meeste christenen dan de zondag?

Ik mocht de kerk waar ik eens priester was niet binnen, dus op de zondagen bad ik thuis.

Anderen, enkelen die weggestuurd waren en enkelen die vonden dat de kerk een ernstige fout had gemaakt, deden met mij mee.

Acht andere groepen startten met huisbijeenkomsten verspreid door mijn vroegere district.

De sabbatvraag was constant in mijn gedachten. Ik wist dat enkele mensen op vrijdag dienst hadden, enkelen op zaterdag en anderen op zondag. Terwijl ik de Bijbel bestudeerde las ik vele verwijzingen naar de sabbat, maar geen verwijzing naar vrijdag of zondag als een dag van aanbidding. Ik vroeg onze kleine groep leden om hierover te bidden en de studeren. Uiteindelijk kwamen we overeen dat God nooit de dag van aanbidding heeft veranderd van sabbat naar een andere dag. Wij zijn direct gestart met onze bijeenkomst op sabbat in plaats van zondag. Wij hebben ook de aansporing gelezen om geen onrein vlees te eten. Enkele mensen buiten onze kleine groepen die over onze beslissing hoorden noemden ons 'Joden'.

Solomon zag de veranderingen in mijn leven en nodigde me uit om de geloofspunten van het zevendedags-adventisme te bestuderen. Ik vroeg me af welk verschil er zou zijn tussen wat wij ontdekt hadden en wat de adventisten onderwijzen. Ik ging enkele adventistische leiders zoeken om meer te horen over wat zij geloven. Ik vond een Adventkerk in een dorp op enige afstand van mijn huis. Ik stelde mijzelf voor aan de predikant en legde uit dat ik wilde weten wat zijn denominatie onderwees.

Ik verbleef drie maanden in het dorp om de Bijbel, de geschriften van Ellen G. White en de geloofspunten van de kerk te bestuderen en te begrijpen. Wat ik leerde was verbazingwekkend! Het werd duidelijk dat ik had gevonden waar mijn ziel naar zocht. Ik vroeg of ik gedoopt kon worden in de Adventkerk.

Gedurende de week voor mijn doop heroverwoog ik constant mijn beslissing. Mijn broer drong aan dat ik het land moest verlaten. Ik werd uitgenodigd om te komen bij een niet-confessionele kerk en mijn vroegere kerk stuurde een verzoek of ik terugkwam naar mijn priesterlijke positie.

Wordt volgende week vervolgd.

De nacht voor mijn doop had ik een droom. Ik zag mijzelf staan op een aarde die schoon en glanzend was. Ik keek op en zag een ladder van de grond tot de lucht staan. Mensen renden van alle kanten en beklommen de ladder. Zij zongen: 'Wij kunnen nooit stoppen om Jezus te volgen, want we marcheren naar de hemel.' De ladder was vol met mensen die dit lied zongen. Daarna zag ik mijzelf de ladder op klimmen. Ik werd plotseling wakker en ging zitten, mijzelf afvragend of ik nog leefde. Daarna knielde ik om God te danken voor deze fantastische les en de moed die Hij me had gegeven.

Ik werd gedoopt in een rivier vlakbij het huis van de predikant. Kort daarna werd ik uitgenodigd om als vrijwilliger te werken met Global Mission. Ik genoot drie maanden van dit werk maar ik besepte dat ik terug moest naar mijn vrouw en de kleine gemeenten die ik achter had gelaten. Ik vertelde mijn teamleider mijn beslissing en drukte mijn hoop uit dat God deze nieuwgelovigen in de kerk zou brengen zoals hij dat bij mij had gedaan.

Ik ging terug naar huis en bezocht de acht groepen die in mijn vroegere pastorale gebied bij elkaar komen. Zij waren doorgegaan met het aanbidden op sabbat en waren benieuwd wat ik had geleerd tijdens mijn afwezigheid. De meesten van hen accepteerden de adventboodschap en werden gedoopt. Mijn vrouw was een van de eersten die gedoopt werd. Ik was zo ontroerd dat ik haar naast mij had staan in deze nieuwe dienstbaarheid. Zelfs de priester die samen met mij zoveel maanden eerder was weggestuurd nam zijn besluit en kwam bij de Adventkerk.

Het resultaat van mijn schorsing uit mijn vroegere kerk is dat wij nu ongeveer 355 leden in 13 adventkerken, church plants en groepen hebben in mijn regio in Zuid Soedan. Ik zorg voor dezelfde mensen waar ik voor gezorgd had als priester in mijn vroegere kerk.

Ons werk is niet makkelijk. Enkele van onze kerken zijn tijdens de nacht afgebroken. Alleen de stapels materiaal waren op de plek achtergelaten. Maar zelfs deze tegenslagen hebben een zegen gebracht, omdat we het hebben herbouwd en de slopers hebben uitgenodigd met ons mee te doen in de dienst. Het is moeilijk om nieuwe wegen te vinden op nieuwe gebieden, maar we werken hard en God zegent het.

Dank u voor het samenwerken met ons in zuid Soedan om het werk dat God voor ons heeft af te ronden.

Isaiah Malek Garang dient nu in the Greater Equatoria Field als een associate secretary van de Ministerial Association, en als associate director in de Family Ministries and Sabbath School and Personal Ministries departments.

In verband met de burgeroorlog in Soedan moest Baxter zijn huis voor lange tijd verlaten. Terwijl hij weg was ontmoette hij enkele zevendedags-adventisten en bestudeerde met hen de Bijbel. Hij ging mee naar de Adventkerk en wilde graag zijn nieuwe geloof met zijn familie delen. Toen hij eindelijk weer naar huis kon gaan hoorde hij tot zijn teleurstelling dat zijn familie niet geïnteresseerd was om iets te horen van de zevendedags-adventisten.

‘Wat is er verkeerd met de kerk waar we naartoe gaan?’ vroeg Baxters broer. ‘Waarom moet je alles zo overhoop halen?’

Daarna stierf zijn neef. Tijdens de begrafenis deelde Baxter zijn hoop dat iedereen hun neef opnieuw zal zien als Jezus komt. Na de begrafenis confronteerde de plaatselijke priester hem. ‘Wie gaf jou toestemming om hier te preken?’ vroeg de priester.

Baxter antwoordde, ‘Mijn toestemming komt van Jezus Christus, die ons oproept om de wereld in te gaan en het evangelie te verkondigen.’

De priester werd bozer en dreigde om hem te slaan, maar een andere man ging tussen de twee in staan. ‘We kunnen niet vechten op een begrafenis,’ zei de man. ‘Laten we gaan zitten en deze kwestie zorgvuldig bespreken.’

Na de begrafenis zaten Baxter en de priester onder een mangoboom te praten terwijl ongeveer 200 mensen luisterden. De twee mannen spraken enkele uren. De priester wilde een traditioneel geloof uiteenzetten en Baxter wilde hem laten zien wat de Bijbel over het onderwerp vertelde. Beetje bij beetje begonnen de mensen om hen heen de verschillen te begrijpen tussen wat zij hadden geleerd gedurende hun leven en wat de Bijbel onderwees.

Enkelen waren niet blij dat Baxter hun kerk in diskrediet bracht, maar anderen wilden meer weten over dit nieuwe geloof.

Baxter begon ieder huis in het dorp te bezoeken. In zijn cultuur is het ongeleefd om niet te gaan zitten en te luisteren als een bezoeker in huis komt, dus opnieuw werd Baxter uitgenodigd zijn geloof te delen met de dorpingen. Zelfs zij die eerst niet wilden horen wat hij te zeggen had luisterden vriendelijk naar hem. Een familie, bang om hun bezoeker te beledigen, nodigde hem uit om te zitten. Daarna verlieten zij hun eigen huis zodat zij niet naar hem hoefden te luisteren! Maar Baxter gaf niet op. Hij bleef terugkomen totdat enkele leden van de familie naar hem wilden luisteren. Na vijf maanden van studie werd deze familie een van de eersten die hun besluit voor de Bijbel namen en zich bij de Adventkerk voegden.

Baxter onderwees de nieuwe gelovigen hoe ze bijbelstudie konden geven en snel verdubbelde de kleine groep tot 32 leden. Zij bouwden een kleine kerk en school van plaatselijke materialen en de gemeente bleef groeien.

Global Mission Pioneers zijn door God geroepen om in gebieden te wonen waar geen georganiseerde kerken zijn. Zij maken vrienden, leiden mensen naar Christus, versterken en voeden de gelovigen en voorzien in leiderschap aan de kerken. Deze zendingen blijven in de aan hen toegewezen gebieden zolang het nodig is om een centrale gemeente te vestigen en daarna 'satelliet' gemeenten in naburige dorpen.

In Zuid-Soedan werken zij onder moeilijke omstandigheden – zonder elektriciteit, goede wegen, stromend water of vele van de andere gemakken die de meesten van ons gewoon vinden. Hier is

een verbazingwekkend verhaal dat enkele jaren geleden plaatsvond in Zuid-Soedan.

William en Charles hadden een kerk gebouwd in een dorp en vroegen aan twee andere Global Mission Pioneers om hen te helpen met het houden van evangelisatie bijeenkomsten in een nabijgelegen niet-bezocht dorp. Zij nodigden iedereen uit voor de bijeenkomsten en velen kwamen. Avond na avond luisterden de mensen naar het evangelie, maar niemand nam een standpunt in voor de waarheid.

William en zijn collega's waren verward. De mensen waren vriendelijk geweest, hadden hen een plaats aangeboden om te verblijven en voedsel om te eten. Avond na avond hadden zij geluisterd naar de boodschap. Waarom was er geen reactie?

De zendingen gingen van huis tot huis en vroegen de mensen om Jezus te accepteren, maar niemand wilde zich bij de kerk voegen. De vier werden verdrietig door het gebrek aan resultaat, maar zij bemoedigden elkaar dat zij zaadjes van geloof hadden gezaaid.

Het werd tijd voor twee van hen om terug te gaan naar hun eigen gebied. Voordat zij weggingen wilde Charles een foto maken van de groep. De vier klommen op de heuvel waar zij vaak in gebed waren. De drie stonden bij elkaar terwijl Charles de foto maakte.

Toen Charles de film had ontwikkeld zag hij niet drie, maar vier mannen op de heuvel staan. De man die naast William stond was gekleed in wit en hield een Bijbel in zijn hand. De trouwe zendingen wisten dat God een engel had gestuurd om hen te bemoedigen in hun werk.

'We wisten door de foto dat het evangeliewerk Gods werk is,' zei William. 'Hij stuurt zijn engelen om ons te helpen en onze geloofspunten te bevestigen. Wij wisten dat God blij was met ons werk, zelfs zonder resultaten. Het is zeker dat het uiteindelijk vrucht zal dragen.'

Een deel van de collecte op de 13^e sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt voor een centrum voor kinderdiscipelschap bij de Juba Adventist Central Church in de hoofdstad van Soedan. De kinderen die ongeveer 45 procent uitmaken van het ledental, komen momenteel voor sabbatschool en andere kinderbijeenkomsten bij elkaar onder een boom. Dank u voor uw ondersteuning.

‘Denise!’ riep haar moeder. ‘Kom!’ haar moeder pakte de hand van het kleine meisje vast. ‘Wat is er?’ vroeg de vierjarige terwijl zij rende om haar moeder bij te houden. ‘Soldaten! Zij zijn gekomen! We moeten ons verstoppen!’ Denise begreep de woorden van haar moeder niet, maar zij voelde de angst van haar moeder. Terwijl zij hun kleine huis in Rwanda naderde zag Denise haar vader een bundel vastmaken.

Samen rende de kleine familie over het stoffige spoor dat oostwaarts ging. Andere mensen gingen met hen mee en al snel was het pad vol met rennende en huilende mensen. Het was 1994 en miljoenen mensen moesten vluchten voor hun leven.

Zij liepen urenlang, verstopten zich in het hoge gras of de kleine struiken als iemand dacht dat de soldaten in de buurt waren. Uiteindelijk bereikte de familie de grens van de Democratische Republiek van Congo waar zij konden rusten.

De familie verbleef in een vluchtelingenkamp dat gemaakt was van luifels en plastic tenten die een beetje bescherming boden tegen de hete zon en de stromende regen. Maar in ieder geval waren zij veilig – dachten zij.

Toen kwamen mannen met messen en geweren het kamp binnen en de mensen schreeuwden en vluchtten. Denise rende ook. Maar waar waren mama en papa? Denise volgde de menigte en riep om haar ouders. Maar niemand antwoordde.

Vermoeid ging Denise zitten om te rusten. Een man bood aan om haar om zijn schouders te dragen. Zij voelde zich veilig. Maar toen hij moe werd zette hij haar neer. Plotseling klonk het geluid van gewerschoten en schreeuwen door de lucht. Denise rende van de weg af en verstopte zich tot het schieten stopte. Daarna ging ze met anderen mee op zoek naar veiligheid. Zij zag mensen liggen op de weg. Daarna zag ze de man die haar had gedragen. Hij lag zo stil. Ergens begreep Denise dat hij dood was. Denise liep door, volgde blindelings de andere mensen. Soms riep ze ‘mama, papa’ maar ze hoorde geen antwoord. Denise vond een familie die haar bij zich nam in ruil voor werk. Zij onderging hun mishandeling. Zij vluchtte uit het huis en vond een weeshuis waar zij kon blijven.

Toen Denise hoorde dat het vechten voorbij was, wilde ze naar huis gaan en haar ouders zoeken. Maar waar was thuis? Zij bleef in het weeshuis totdat ze oud genoeg was om weg te gaan. Daarna begon ze de lange wandeltocht naar Rwanda. Ze sliep ’s nachts in het bos. Terwijl ze liep vroeg ze vaak aan God waarom zij zoveel te verduren had. Zij hoorde geen antwoord van God, maar terwijl zij ontmoedigd en hongerig voortging deelden mensen hun eten met haar en gaven haar hoop om te blijven lopen.

Wordt volgende week vervolgd.

Uiteindelijk arriveerde Denise in Noordwest Rwanda. Daar ontmoette ze een vriendelijke man en zijn vrouw die vriendschap met haar sloten. Toen zij hen haar verhaal vertelde drongen zij erop aan te stoppen met lopen en bij hen te blijven. Zij nodigden haar in hun huis uit en deelden hun voedsel. Zij behandelden haar goed en spraken in liefde met haar. Zij vertelden haar over Jezus en hoeveel Hij van haar houdt. Zij ontdekte dat zij zevendedags-adventisten waren.

Denise hield van deze mensen die haar wilden helpen om haar familie te vinden. Maar toen zij geen levende familie vonden vroegen zij Denise om toestemming om haar te adopteren. Zij stemde toe. Eindelijk had ze weer een thuis en iemand om voor haar te zorgen.

Het echtpaar sprak vaak met Denise over God. Zij brachten haar bij Jezus en snel accepteerde zij Hem als haar Verlosser.

Maar vaak vroeg Denise zich 's nachts af hoe het met haar echte familie was. Haar adoptievader nam Denise mee naar Kigali, de hoofdstad. Hij stelde haar voor aan de directeur van het adventistische radiostation, the Voice of Hope Radio, en daar vertelde ze haar verhaal. De presentator nodigde iedereen die iets wist over Denises familie uit om te bellen.

Denise hoorde dat haar vader was gestorven in een vluchtelingenkamp. Maar zij hoorde niets over haar moeder. Ze ontdekte dat ze andere familieleden had in Rwanda, en op een dag wilde ze hen ontmoeten. Maar ze was verscheurd. Ze hield van haar adoptieouders en de God die zij door hen had leren liefhebben. 'Zij hebben me geestelijke wortels gegeven en hoop voor de toekomst,' zegt ze.

Hoewel haar aardse vader is overleden weet Denise dat haar hemelse Vader onvoorwaardelijk van haar houdt. Hij is het die haar in leven heeft gehouden toen zij door verschillende landen liep op zoek naar een thuis en een familie. 'Zoveel mensen zijn tijdens de genocide omgekomen, en toch heeft God me gespaard,' zegt ze. 'Hij redde me toen ik hem niet kende en Hij bracht me van dood naar een nieuw leven in Jezus.'

Het land Rwanda is significant hersteld sinds de genocide. Een nieuwe School of Medicine aan de Adventist University in Centraal Afrika, gelegen in Kigali, zal gekwalificeerde gezondheidsmedewerkers trainen om te dienen in een uitgebreid gezondheidspastoraat in een gebied in de wereld waar de arts gemiddeld tussen 1 op 16.000 tot 1 op 24.200 patiënten behandelt. Een gedeelte van de 13^e sabbatcollecte helpt mee om slaaphuizen en een restaurant te bouwen voor de medische studenten. Dank u voor het geven.

Pierre strompelde over de rood-vuile weg om de anderen te volgen die voor hem liepen. Hij wist niet waar hij naartoe ging maar hij wist dat hij weg moest van de dood die hem achtervolgde.

Pierre was 9 jaar oud toen de Rwandese genocide de levens nam van 800.000 mensen en het leven verwoestte dat hij kende. Pierres vader, een predikant, had zijn negen kinderen samengebracht en vertelde hen plechtig, 'Ik weet niet wat er zal gebeuren. Als je leeft, moet je trouw blijven aan God. Herinner de sabbat. Herinner je geloof.'

Toen de soldaten kwamen vluchtte de familie naar de kerk om te schuilen. Maar de soldaten staken de kerk in brand. Pierre rook nog steeds de rooklucht en hoorde nog steeds het schreeuwen van degenen die om hem heen stierven. Op een of andere manier lukte het hem om uit het gebouw te vluchten zonder beschoten te worden. Maar wat was er gebeurd met zijn familie? Hij wist het niet.

Pierre volgde de anderen die vluchtten naar het buurland Burundi. Hij overleefde in een vluchtelingenkamp totdat hem werd verteld dat het veilig was om terug te gaan naar Rwanda. Opnieuw liep hij over de stoffige weg, deze keer naar zijn huis.

Hij vond zijn stad. Hij vond een hoop as waar zijn kerk was geweest. Hij zag beenderen. Ergens wist hij dat alleen hij het had overleefd. Hij was alleen. Zijn vaders woorden spraken in zijn hart. 'Blijf trouw aan God, ondanks alles.'

Pierres tante, die in het buurland Oeganda woonde, kwam zoeken naar zijn familie. Zij nam Pierre mee naar haar huis. Samen bouwden zij een nieuw leven. Door de tijd heen werd de scherpe pijn van zijn verlies een doffe pijn. Zijn geloof in God werd sterker. Toen stierf zijn tante onverwacht bij een ongeluk. Opnieuw was Pierre alleen. Hij was 14 jaar en wist niet wat hij moest doen of naar wie hij toe kon gaan. Alles wat hij had was zijn geloof.

De Rwandese regering voorzag in gratis onderwijs voor overlevenden van de genocide en iemand hielp Pierre om zich in te schrijven op de middelbare school. Hij deelde zijn kamer met twee andere jongens, Esdras en Deo, die ook hun families verloren waren tijdens de genocide. De drie jongens werden als broers, samengebonden door verlies en tragedie.

Pierre rondde de middelbare school af en kreeg een volledige studiebeurs om aan een nationale universiteit in Rwanda te studeren. Maar hij weigerde het aanbod. Hij wilde studeren aan de Adventistische universiteit in Kigali, hoewel zijn uitkering voor genocide overlevenden niet voldoende zou zijn voor de kosten. 'Je bent gek!' vertelden zijn vrienden hem, 'Neem de studiebeurs!'

Volgende week het vervolg.

Pierre weigerde toe te geven aan het aandringen van zijn vrienden om te studeren aan de nationale universiteit. Hij wilde studeren aan de Adventistische universiteit, zelfs als dit het verlies betekende van een volledige studiebeurs. 'God zal voorzien,' vertelde hij hen. Toen Esdras en Deo beseften hoe vastbesloten Pierre was zich in te schrijven aan de Adventistische universiteit schreven zij zich daar ook in. Zij waren uiteindelijk broers.

De jongens werden toegelaten op de universiteit. Zij deelden een kleine kamer in een huis naast de universiteit. Zij legden hun geld bij elkaar, maar vaak was het niet genoeg voor voedsel. Zij deelden

zelfs hun karige maaltijden met anderen die nog minder hadden.

Esdras en Deo zagen verschillen tussen hun vorige leraren en de leiding en studenten aan de Adventistische universiteit. De leraren waren persoonlijk geïnteresseerd in de behoeften van de studenten en deelden hun zorgen. Zij hielpen hen en baden met hen. Gebed was niet alleen een formaliteit; het was het levensbloed van de school.

Pierre nodigde Esdras en Deo uit om mee te gaan naar de kerkdiensten op sabbat en gedurende de week. Grotere diensten werden gehouden op een open podium op het terrein. Er was geen kerkgebouw om samen te komen, maar zij bleven gaan. Niet lang daarna begonnen de jongens te begrijpen waarom God zo belangrijk was voor Pierre.

Gedurende de gebedsweek op school gaven Esdras en Deo hun levens aan God en werden ze gedoopt. Pierre was verheugd dat de broers, die eens gebonden waren door tragedie, nu door een geloof in God verbonden waren dat sterker is dan de dood.

Net als Pierre en zijn vrienden en duizenden anderen die de genocide in Rwanda overleefden was de Adventist University of Central Africa (AUCA) ook de verwoesting te boven gekomen. De overheid nam het oorspronkelijke universiteitsterrein over wat gelegen was in een onstabiel gebied in Rwanda. Zij gaven de kerk land op een heuveltop in Kigali, de hoofdstad, en fondsen om het terrein weer op te bouwen. Momenteel studeren er 2200 leerlingen op de universiteit. Meer dan de helft van hen zijn geen adventist.

Het terrein van AUCA blijft groeien. In 2010 hielp de 13^e sabbatcollecte van het eerste kwartaal om het multifunctionele kerkgebouw te bouwen op het terrein. Dit kwartaal hebben we de gelegenheid om te voorzien in de bouw van een slaaphuis voor studenten die de nieuwe AUCA medische school gaan volgen, en een restaurant op het terrein. Dank u voor uw ondersteuning voor de zending!

Zephyrin, 29, is een Global Mission Pioneer in de heuvels van noord Rwanda. Toen hij twee jaar geleden in dit district kwam vond hij slechts drie zevendedags-adventisten. De meeste mensen aanbidden de traditionele goden.

Zephyrin bestudeerde de behoeften van de mensen, zocht een weg om vrienden te maken voor Jezus. Hij vroeg de directeur om toestemming om volwassenen te leren lezen en schrijven. De directeur ging akkoord en gaf hem drie kamers om te gebruiken. Zephyrin was verrast toen 126 mensen naar de les kwamen. Hij had enige training gehad in geletterdheid voor volwassenen, maar hij

had geen boeken. Dus met alleen een schoolbord en krijt begon hij te onderwijzen. Acht maanden later konden de meesten lezen en minstens een beetje schrijven. Hij vormde nieuwe groepen voor vervolgonderwijs lezen en schrijven. Toen deze groepen gradueerden konden zij de Bijbel lezen in hun eigen taal.

Zephyrin begon en eindigde de les met gebed, en beetje bij beetje vertelde hij zijn studenten over God en legde de geloofspunten aan hen uit. Terwijl de interesse groeide regelde Zephyrin evangelisatiebijeenkomsten.

Er kwamen ongeveer 500 mensen naar de bijeenkomsten. Zephyrin onderwees hen twee weken en daarna bracht hij gedurende een maand bezoeken. Hij hield nog een tweeweekse serie bijeenkomsten en een maand vervolg. Hij herhaalde dit zes keer, en bleef gedurende deze tijd ook doorgaan met de lessen in lezen en schrijven. Met elke serie bijeenkomsten groeide de aanwezigheid.

Ongeveer 200 mensen werden gedoopt bij de eerste doopdienst. Een man was een waarzegger die zijn levensonderhoud verdiende door traditionele goden te raadplegen. Een andere man was een geestelijk onderwijzer in een andere kerk. De meeste leden van zijn vorige kerk volgden hem.

Rosette, de vrouw van de plaatselijke schooldirecteur werd gedoopt. Zephyrin was bezorgd dat haar doop haar echtgenoot boos zou maken. Maar de hoofdmeester bezocht de doop en zei, 'Wie weet? Misschien wil ik me ook wel laten dopen.' Hij werd gedoopt tijdens de volgende serie van bijeenkomsten en hoopte een nieuwe groep gelovigen te starten vlakbij zijn school.

Zephyrin ging door met het geven van lessen in lezen en schrijven, het houden van evangelisatiebijeenkomsten, het bezoeken van gezinnen en het leiden van ochtendwijdingen en sabbatdiensten. En God bleef zegenen. Binnen een jaar groeide het aantal gelovigen van drie naar 300! Het zendingskantoor van de kerk kocht land en voorzag in cement voor de fundering en metalen platen voor het dak van een kerk voor 500 stoelen. De gelovigen kochten stenen om de muren te bouwen. Momenteel heeft de kerk meer dan 400 leden en vele kinderen en bezoekers. Diverse kleine groepen zijn ontstaan in naburige locaties, met meer dopelingen als gevolg. Uw regelmatige zendingsgaven ondersteunen Global Mission en andere kerkplantactiviteiten. Dank u.

‘Waarom ben jij zo netjes aangekleed?’ vroeg de visverkoper op de markt aan mij. Ik keek naar mijn goede kleding – niet wat iemand normaal draagt naar de markt – en vroeg me af wat ik moest antwoorden aan de man die een vriend van mijn echtgenoot was. Als mijn man wist dat ik naar de kerk ging, zou hij boos worden. Maar ik kon niet liegen. Uiteindelijk vertelde ik de man, ‘ik kom van de kerk om de favoriete vis van mijn man te kopen voor de maaltijd.’

Mijn gezin was niet gelukkig. Mijn man dronk zwaar en gaf weinig aandacht aan de kinderen of aan mij. We waren arm omdat hij niet regelmatig werk had. Deze problemen ontmoedigden mij en ik was op zoek naar iets dat mij hoop zou brengen. Dus toen ik op een dag mijn buurvrouw en haar vriendinnen ontmoette op straat en zij me vertelden dat God het antwoord op al mijn problemen, groot en klein, is wilde ik meer horen. Maar toen zij mij uitnodigden om op zaterdag naar hun kerk te komen vertelde ik hen dat ik niet kon gaan. Zaterdag was marktdag, de drukste dag van de week.

Voordat mijn buurvrouw en haar vriendinnen weggingen, gaven ze mij een Bijbel. Ik opende het en begon te lezen terwijl ik naar huis liep. Ik bleef de Bijbel lezen toen ik thuis was en snel ontdekte ik waardevolle verzen die tegen mij leken te spreken. Ik las ze steeds opnieuw.

‘Daarom zeg ik jullie: maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten of drinken, noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken. Is het leven niet meer dan voedsel en het lichaam niet meer dan kleding? Kijk naar de vogels in de lucht: ze zaaien niet en oogsten niet en vullen geen voorraadschuren, het is jullie hemelse Vader die ze voedt. Zijn jullie niet meer waard dan zij? Wie van jullie kan door zich zorgen te maken ook maar één el aan zijn levensduur toevoegen?’ (Mattheüs 6:25-27, NBV)

God kent mijn zorgen! Dacht ik. Als God zoveel om mij geeft, kan Hij me zeker helpen met mijn problemen.

Ik besloot dat ik tijd zou maken om de volgende zaterdag naar de Adventkerk te gaan om meer te leren over de God die niet wil dat ik me over iets zorgen maak. Ik stond op en kleepte mij aan voordat mijn echtgenoot wakker werd en sloop het huis uit.

Wordt volgende week vervolgd.

In de kerk groette iedereen mij en maakte dat ik me deel van hun liefdevolle familie voelde. Het leek alsof de preek mij moest troosten. Ik ging de volgende zaterdag weer en bezocht ook de doordeweekse dienst.

Maar een paar weken later stond mijn man vroeg op en hield me tegen. 'Je hebt op zaterdag je tijd verspild met rondlopen,' zei hij me. 'Vandaag zal ik met de lunch thuis zijn. Ga naar de markt om eten te kopen, zorg dat het klaar is als ik thuis kom,' gebod hij. Met tegenzin bleef ik thuis en kookte de lunch voor mijn man. Maar hij kwam niet thuis eten. De volgende sabbat gebeurde hetzelfde.

De derde week dat mijn echtgenoot mij opdroeg de lunch op tijd klaar te hebben dacht ik, *De duivel probeert mij weg te houden van de kerk, dat laat ik niet toe!* Ik besloot eerst naar de kerk te gaan en te koken als ik terugkwam.

Na de kerkdienst ging ik naar de markt om de vis te kopen die mijn man wilde eten bij de lunch. Dat was het moment waarop zijn vriend mij netjes gekleed zag lopen.

Ik kocht de vis en haastte me naar huis om het klaar te maken zoals mijn man het graag lustte. Maar opnieuw kwam hij niet thuis. Ik wachtte de hele dag op hem maar hij kwam niet terug voordat het laat in de avond was. Hij klopte op de deur en ik opende het. Hij strompelde binnen, dronken en begon mij te slaan. Ik probeerde weg te komen van zijn slagen, maar hij volgde me in de slaapkamer en sleepte mij terug naar de voorkamer. Daarna liet hij me daar, deed de deur van de slaapkamer dicht en ging naar bed, mij alleen latend in de woonkamer.

In de ochtend toen hij wakker werd, bracht ik hem wat water om zich te wassen want ik wilde hem niet boos maken.

'Waarom sloeg je mij gisteravond toen ik je binnenliet?' vroeg ik hem. 'Omdat je mij niet respecteert!' schreeuwde hij. 'Ik heb je gezegd om 's ochtends naar de markt te gaan en de vis te kopen, maar mijn vriend vertelde me dat je laat op de markt was en naar de kerk geweest was. Je bent geen gehoorzame vrouw, en dit kan zo niet langer doorgaan!' schreeuwde hij.

Wordt volgende week vervolgd.

Mijn echtgenoot bedacht andere dingen voor mij om mij weg te houden van de kerk. Ik dacht, *hij kan me weghouden van de kerk, maar hij kan mij niet laten stoppen met bidden*. Ik vertelde God over mijn mans pogingen om mij te weerhouden naar de kerk te gaan, en vroeg God om zijn hart zachter te maken richting het geloof.

Een paar weken later ging ik terug naar de kerk, en deze keer sloeg mijn man mij niet. Daarna ging ik elke sabbat en ik begon de Bijbel voor te lezen aan onze kinderen, en mijn man zei niets. Hij zag dat ons huis op vrijdag schoon en opgeruimd was, de kinderen gebed

hadden, en het eten voor de volgende dag bereid was. Hij zag dat ik gelukkiger was en dat ons gezin gelukkiger was. Op een vrijdagavond kwam hij thuis en zag dat de sabbatvoorbereiding klaar was en de kinderen zaten bij elkaar voor de wijding. Ik nodigde hem uit om bij ons te zitten.

‘Ik zie dat jouw leven nu anders is en dat je gelukkiger bent,’ zei hij. ‘Deze manier van leven is beter.’ Terwijl hij zelden met ons mee deed met het gebed, heeft hij ons nooit verboden om de wijding te houden.

Ik wilde dat mijn man getuige kon zijn van mijn doop, maar hij weigerde, zeggende, ‘Ik heb geen tijd voor zulke dingen.’ Ik vroeg hem opnieuw op de sabbat van mijn doop, maar hij weigerde. Hij zei echter dat ik mijn vrienden mocht uitnodigen om daarna bij ons thuis te komen, als ik dat wilde. ‘Ik blijf thuis en heet jouw vrienden welkom als ze komen,’ zei hij.

Ik wist niet zeker wat ik moest verwachten, maar ik bracht vrienden mee uit de kerk. Mijn man verwelkomde hen, en ik was verbaasd te horen wat hij tegen hen zei: ‘Mijn vrouw is veranderd. Ik wil u bedanken dat u haar heeft geholpen om God te vinden, omdat ik zie welke verandering God heeft gemaakt in haar leven en ons gezin.’

Ik was geraakt door zijn woorden! Ik dank God voor de verandering van het hart van mijn man en zijn houding.

Mijn man heeft me nooit meer verboden naar de kerk te gaan en soms ging hij met ons mee. Hij is vorig jaar overleden en heeft nooit zijn leven openlijk aan God gegeven. Maar ik weet dat God ziet wat wij niet kunnen zien, en ik bid dat ik hem op een dag in de hemel mag ontmoeten als Jezus komt.

Ondertussen dank ik God dat hij mij uit de wanhoop heeft gehaald en mij hoop en vrede in mijn leven heeft gegeven.

Agnes Mukarwego is een actieve vrijwilliger in Rwanda. Zij deelt haar geloof met anderen waar zij gaat en heeft vele mensen begeleid naar de verlossing in Jezus door haar getuigenis. **Alita Byrd** is een schrijver die in Londen, Engeland, woont.